

blot europæisk, men ogsaa asiatiske. Jeg tror altsaa snarere, at det maa være et Argument for ikke at indlade os paa Bevilling til Gradmaaling. Skulle vi til at gradmaale det Lavmaal, som vi ere komne ind paa med Hensyn til politisk Civilisation, saa er jeg bange for, at vi endelig helt oppe ved Spølsen. Derimod anførte den høitærede Minister noget Andet, som forekommer mig ganske anderledes let fatteligt. Han sagde, at han var begyndt at afholde den Udgift, som vi her nægte. Ja, den høitærede Minister kan ofte begynde paa noget Lignende uden at have tilstrækkelig Bevilling dertil, og det kan han under særlige, særdeles paatrængende Omstændigheder være berettiget til at gøre, naturligvis under den Forudsætning at han senere søger og faar Bevilling dertil, og det er netop det, der nu er Spørgsmaal om. Men her ere vi af den Mening, at vi bør nægte Ministeren denne Bevilling og saa hører Nødvendigheden af denne Foranstaltning op. Nødvendigheden strar og falder i dette Punkt med Folkethingets Willie (Afskyldelse). So, Nødvendigheden! Naar den høitærede Minister ryfter paa Hovedet, kan dette kun antyde, at han vil gjøre det alligevel, men derved bliver Sagen ikke nødvendig. Fordi den meget ærede Minister gjør Noget uden Bevilling, bliver det ikke nødvendigt, det gaar derved blot over fra at være berettiget til at være uberettiget, men det bliver ikke fra unødvendigt til nødvendigt. Den høitærede Minister vil ved at gaa videre uden Bevilling i denne Sag, der er et rent Bevillingsanliggende, som der ikke kan paa-vises nogenformelt Nødvendighed for, og hvor vi udtrykkelig have reserveret os imod, at man gaar videre, og ved at fortsætte, som han har begyndt, blot fordi han har truffet en Aftale, som han ikke har havt nogenformelt Hjemmel eller Bemyndigelse til at træffe, gjøre Noget, som utvivlsomt er uberettiget, Noget, som er utvivlsomt forfatningsstridigt, derom kan der ikke disputeres. Naar vi ere komne saa vidt, at det siges, at skjøndt man ikke har Lov dertil, gjør man det dog alligevel, saa hører denne Sag op at være det Forum, hvor man taler om den Slags Ting. — Den høitærede Minister omtalte Bevillingen til Blindes Selbvirkfomhed. Det synes, at der

hos vore ærede Modstandere er opstaaet en almindelig Begeistring for de Blinde, og at man fra den Side vil gjøre disse 3,000 Kr. til et stort politisk Spørgsmaal. Jeg vil dog berolige Mindretallets ærede Ord-sører — han var ogsaa meget stærkt bevæget med Hensyn til de Blinde — med, at disse slet ikke tage Skade af vor Foranstaltning. Den høitærede Minister har jo oplyst, at de Eneste, der ville tage Skade af det Forhold, vi ville bringe til Stede, ere os. Han sagde udtrykkelig: Det gaar ud over de Herrer. Der er ingen Andre, der tage Skade deraf end vi, de Blinde lider ikke Noget derved. Men om vi have Lykt til at gjøre os selv Fortræd, maa vi vel dog have Lov til selv at afgjøre. Dertil kommer nu forresten, at hele denne stærke Affekt, der bliver lagt for Dagen i Anledning af dette Spørgsmaal, er ubegrundet. Det er ikke mere end 3 Aar siden, at der blev bevilget 2,000 Kr. i yderligere Tilskud til dette Selvtab, og der er under de nuværende Forhold stor Opfordring til at tage under Overveielse, om man fremdeles skal gaa videre med sin Understøttelse af dette Selvtab, som jo oprindelig er blevet skabt af den nu afskuede Geheimekonferentsraad Trap, og disse Forhold have jo allerede faktisk foreligget i længere Tid inden Traps Død, nemlig under hans Sygdom, saa der har været god Grund for os til at tage Spørgsmaalet under Overveielse. Man har ikke behovet at gjøre dette til et stort politisk Spørgsmaal, idet jeg udtrykkelig har fremhævet, at det ikke var af den Grund, vi nægtede Beløbet, fordi det blev nægtet i Fjor. Det er ikke Tilfældet. Vi have nægtet Bevillingen, fordi der manglede tilstrækkelige Grunde til at gaa ind paa et saadant Forslag. — Med Hensyn til Bøggildgaard udtalte den meget ærede Minister ligledes, at det var en nødvendig Foranstaltning. Jeg beklager, at den høitærede Ministers Udtalelse her staar i Modstrid med, hvad der staar i Anmærningerne. Thi i Følge Anmærningerne vil intet Mennecke kunne se, at Bygningerne ere saa faldefærdige paa Bøggildgaard, at den her forlangte Bevilling kan betegnes som en nødvendig Foranstaltning. I Følge Anmærningerne er det ganske vist ikke nogen nødvendig Foranstaltning. Der staar, at Beløbet blev for-